FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO LA PERGOLA

fremsat den 4. juli 1996 *

1. De præjudicielle spørgsmål, som Cour du travail de Liège har forelagt, angår fortolkningen af artikel 36, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 574/72, der indeholder regler for indgivelse af ansøgning om sociale sikringsydelser [1]. Den forelæggende ret har anmodet Domstolen om ved fortolkning at definere forholdet mellem artikel 36, stk. 4, og samme artikels stk. 1, 2 og 3. Spørgsmålet er navnlig, om datoen for fremsættelse af en begæring om ydelser til en institution, der er kompetent med hensyn til denne ydelse, ligeledes skal anses for fremsættelsesdatoen for så vidt angår eventuelle ydelser fra sociale sikringsinstitutioner i andre medlemsstater, der er kompetente ved en pro rata-fastsættelse af samme ydelse til den pågældende.

Faktiske omstændigheder

2. Sagens faktiske omstændigheder er kort gengivet følgende. Michel Picard (herefter »ansøgeren«), der er fransk statsborger, men bosat i Belgien, indgav den 11. april 1991 en begæring om alderspension til den kompetente sociale sikringsinstitution i Frankrig. Institutionen, der imødekom ansøgningen, tilkendte Michel Picard ret til pension med virkning fra den 1. januar 1992.

3. På udtrykkelig anmodning fra den franske institution indgav Michel Picard endvidere den 11. juni 1992, via kommunalforvaltningen i Verviers (Michel Picard's bopælskommune), en pensionsbegæring til den belgiske institution, der er kompetent med hensyn til sociale sikringsydelser til selvstændige erhvervsdrivende: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (herefter »INASTI«).

4. Ved afgørelse af 21. december 1992 afslog INASTI Michel Picard's ansøgning om førtidspension. På tidspunktet for begæringens indgivelse opfyldte ansøgeren nemlig ikke betingelserne i belgisk ret for tilkendelse af

* Originalsprog: italiensk.

1 — Rådets forordning af 21.3.1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning nr. 2001/83 af 2.6.1983 (EFT L 230, s. 86).

pensionen [2]. Efter at have fået meddelelse om, at Michel Picard havde fået tilkendt pension fra den kompetente franske institution, traf INASTI efterfølgende, den 27. januar 1993, en ny afgørelse, hvorved der, samtidig med at han meddeltes afslag på en alderspension i henhold til national ret, tilkendtes ham ret til en pro rata-pension, og størrelsen af den pension, han var berettiget til fastsattes følgelig »i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72« [3].

Begyndelsestidspunktet for udbetalingen af ydelsen blev samtidig fastsat til den 1. juli 1992, altså senere end det tidspunkt, fra hvilket den franske institution udbetaler pension.

5. Ifølge INASTI er den anden referencedato — og her opstår sagens fortolkningsproblem — en følge af de belgiske bestemmelser. I medfør af gældende ret — hævder INASTI — skal pensionsbegæringen indgives til de kommunale myndigheder på ansøgerens bopæl; pensionen kan endvidere ikke udbetales før den første dag i måneden efter begæringens indgivelse [4]. På grundlag af de anførte nationale lovbestemmelser var referencedatoen lovligt fastsat til den 1. juli 1992. Som tidligere nævnt indgav Michel Picard først begæring om alderspension til kommunalforvaltningen i Verviers den 11. juni 1992.

6. Ved afgørelse af 18. november 1994 stadfæstede Tribunal de Verviers, som Michel Picard havde indbragt sagen for, INASTI's afgørelse for så vidt angik størrelsen af den ydelse, ansøgeren havde fået tilkendt, hvorimod retten i modsætning til den belgiske institution fandt, at referencedatoen for udbetaling af den sociale ydelse til Michel Picard — i medfør af artikel 36, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 574/72 — skulle være den 1. januar 1992: nemlig den dato, pr. hvilken den kompetente franske institution havde tilkendt ham pension.

2 — Ifølge belgisk ret indtræder retten til alderspension først ved det fyldte 65. år — medmindre betingelserne for førtidspension er opfyldt (hvilket ikke er tilfældet her, idet Michel Picard ikke har været selvstændig erhvervsdrivende i Belgien i fem år). I Frankrig indtræder pensionsretten derimod med det fyldte 60. år. Dette er formentlig baggrunden for, at Michel Picard — der er født den 24.12.1931, og således kun lige netop var fyldt 60 år på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i sagen — først rettede henvendelse til den kompetente franske institution.

3 — Dette citat er hentet fra INASTI's indlæg i nærværende sag (s. 2). Henvisningerne til fællesskabsforordningerne optræder ligeledes i INASTI's afgørelse af 27.1.1993. I relation til fastsættelsen af den sociale sikringsydelses størrelse bemærkes, at Michel Picard arbejdede i Belgien i tiden 1.1.1981 — 30.6.1982 og 1.1.1985 — 31.3.1988. Størrelsen af den belgiske pension, han er berettiget til, blev derfor beregnet således, at disse perioder blev sat i forhold til hans samlede erhvervsmæssige beskæftigelse i Frankrig og Belgien.

4 — Bestemmelserne om, fra hvilket tidspunkt pensionsudbetaling finder sted, findes i artikel 3, stk. 3, i kongelig anordning nr. 72 af 10.11.1967 om fastsættelse af generelle regler for arbejdsophørspensioner og enke- og enkemandspensioner for selvstændige erhvervsdrivende; reglen om, at pensionsbegæringer skal indgives til borgmesteren i bopælskommunen findes i artikel 120, stk. 1, i kongelig anordning af 22.12.1967 om fastsættelse af generelle regler for arbejdsophørspensioner og enke- og enkemandspensioner for selvstændige erhvervsdrivende. Den fuldstændige ordlyd af de relevante nationale bestemmelser findes i afsnit II i den refererende dommers rapport (»nationale bestemmelser«), hvortil der henvises.

7. Appelinstansen, som INASTI havde indbragt sagen for, har forelagt følgende spørgsmål for Domstolen:

»1) Fastsætter artikel 36, stk. 4, i forordning nr. 574/72 en selvstændig, almindelig regel, der finder anvendelse, uanset om de i artiklens stk. 1, 2 og 3 fastsatte bestemmelser er overholdt?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, ønskes det oplyst, om den arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende, som ikke uden forudgående anerkendelse af retten til pension fra den kompetente institution i en anden medlemsstat (her den medlemsstat, hvor han er statsborger) kan få tilkendt ret til pension af den kompetente institution i den stat, hvor han har bopæl, ikke desto mindre skal indgive en begæring i den stat, hvor han har bopæl, for at ydelserne fastsættes samtidig?«

8. Under sagen er der indgivet skriftlige indlæg af Michel Picard, INASTI, Kommissionen og den franske regering.

9. Inden jeg gennemgår de spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, i realiteten, vil jeg placere dem i den større sammenhæng, som jeg finder, de skal behandles i.

Retlig ramme

10. Michel Picard har under sin erhvervsmæssige beskæftigelse været omfattet af reglerne i fransk og belgisk ret. Eftersom han har fremsat begæring om fastsættelse af en social sikringsydelse, som han er berettiget til, finder artikel 44 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6) (»Almindelige bestemmelser om fastsættelse af ydelser, når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater«), anvendelse. Artiklens stk. 2 har følgende ordlyd:

»Når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har indgivet *begæring om fastsættelse af ydelser*, skal disse ... fastsættes efter samtlige de lovgivninger, hvoraf den pågældende har været omfattet« (min fremhævelse).

11. Forordning nr. 574/72 indeholder gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 1408/71. Den bestemmelse, der ønskes

fortolket — der findes i kapitel 3 (»Invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner)«) — fastsætter regler om pensioner ved invaliditet, alderdom og dødsfald, som omhandlet i kapitel 3 i forordning nr. 1408/71 (»Alderdom og dødsfald (pensioner)«) [5]. Artikel 36 vedrører netop »Begæringer om ydelser ved alderdom, til efterladte (med undtagelse af ydelser til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem) samt ydelser ved invaliditet i tilfælde, der ikke er omfattet af gennemførelsesforordningens artikel 35«.

12. Artiklen angiver, hvorledes arbejdstageren skal fremsætte begæring om ydelser. Ifølge artiklens stk. 1 »*skal* ansøgeren indgive begæring til bopælsstedets institution« i overensstemmelse med lovgivningen i denne stat (min fremhævelse). Såfremt ansøgeren derimod (stk. 2) er bosat i en medlemsstat, af hvis lovgivning han ikke har været omfattet, »kan den pågældende indgive begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet« [6].

13. Den anden regel, der findes i stk. 4, fungerer på en vis måde som »igangsætning af fastsættelsesproceduren«. Ifølge denne bestemmelse medfører selve indgivelsen af en begæring, at der »automatisk« samtidig sker fastsættelse af ydelser efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, hvis betingelser ansøgeren opfylder, medmindre han fremsætter ønske om andet.

14. Artikel 36, stk. 4, bestemmer nærmere:

»En begæring om ydelser, der indgives til en medlemsstats institution, medfører automatisk samtidig fastsættelse af ydelser efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, hvis betingelser ansøgeren opfylder, medmindre han i medfør af forordningens artikel 44, stk. 2, fremsætter ønske om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderdom, der måtte være erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes«.

Vurdering

15. Det bemærkes for det første, at der i den foreliggende sag ikke er spørgsmål om ansøgerens ret til pro rata-ydelsen »i henhold til de relevante bestemmelser i fællesskabsretten på området«. Som INASTI har anført i sit indlæg, har Michel Picard i forhold til den kompetente belgiske institution ret til en

5 — Reglerne findes i forordningens artikel 44-51. For så vidt angår invalidepension finder bestemmelserne anvendelse i overensstemmelse med henvisningen i forordningens artikel 40, stk. 1.

6 — Stk. 3 indeholder endnu en mulighed, der finder anvendelse, såfremt arbejdstageren er bosat i en ikke-medlemsstat. I så tilfælde »*skal* han indgive sin begæring til den kompetente institution i den af medlemsstaterne, af hvis lovgivning han senest har været omfattet« (min fremhævelse).

social sikringsydelse, hvis størrelse er proportional med de forsikringsperioder, han har tilbagelagt i denne medlemsstat. Spørgsmålene angår derfor kun fastsættelsen af den dato, fra hvilken udbetalingen af den pågældende ydelse skal finde sted.

16. Fortolkningsproblemet er opstået, fordi den fremgangsmåde, Michel Picard fulgte ved indgivelsen af sin pensionsbegæring, ikke er omfattet af hverken artikel 36, stk. 1 eller stk. 2. Selv om han bor i Belgien, indgav han i første omgang udelukkende ansøgning til den kompetente franske institution. Først den 11. juni 1992, hvilken dato han indgav ansøgning om pension til bopælsstedets kompetente myndighed »efter reglerne i den lovgivning, som gælder for« INASTI [7], opfyldte han således kravet i artiklens stk. 1. Under hensyn til sagens faktiske omstændigheder har den belgiske institution gjort gældende, at referencedatoen for pro rata-pensionen fra INASTI til ansøgeren skal fastsættes efter reglerne i den nationale lovgivning, uden hensyn til den dato, hvor han indgav ansøgning til den kompetente franske institution, idet ansøgeren ikke efterkom kravene i gennemførelsesforordningen [8].

17. Kommissionen og den franske regering er af en anden opfattelse. De gør således gældende, at nærværende sag skal bedømmes på baggrund af formålet med forordning nr. 1408/71 og de bestemmelser i traktaten, som forordningen bygger på. Henset hertil er spørgsmålet om, til hvilken national institution en begæring om sociale sikringsydelser er indgivet, helt uden betydning for begyndelsestidspunktet for den i forordningen omhandlede fastsættelsesprocedure. Af grunde, jeg nærmere vil gennemgå, deler jeg denne opfattelse.

18. Forordning nr. 574/72 har til formål af fastsætte regler om gennemførelse af forordning nr. 1408/71. I lighed med disse bestemmelser skal de her omtvistede regler fortolkes i overensstemmelse med de formål, der fremgår af traktatens artikel 48-51. Hovedformålet er at sikre vandrende arbejdstagere ret til sociale sikringsydelser, uanset deres arbejds- eller bopælssted [9].

19. Dette formål øver for så vidt angår pension ved alderdom, død og invaliditet, indflydelse på de regler, der findes i artikel 44-51 i forordning nr. 1408/71, der regulerer sammenlægning og fastsættelse af disse sociale sikringsydelser. Det førnævnte kriterium — der er generelt, og som nødvendigvis også indeholder oplysninger for forståelsen af de øvrige fællesskabsbestemmelser på

7 — Da Michel Picard som arbejdstager havde været omfattet af den belgiske lovgivning, kunne han ikke påberåbe sig den i artikel 36, stk. 2, omhandlede mulighed.

8 — Inasti har endvidere anført, at bestemmelsen i artikel 36, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 574/72, der på ingen måde har selvstændig betydning, blot angiver virkningerne af en begæring om ydelser, der er indgivet i overensstemmelse med reglerne i artiklens stk. 1, 2 og 3.

9 — Jf. femte betragtning til forordning nr 1408/71

området — finder anvendelse såvel med hensyn til spørgsmålet om rettens indtræden som ved beregningen af de sociale sikringsydelser [10].

20. Nu hvor principperne for de to forordninger er lagt fast, bemærkes, at det i artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 er bestemt, at referencedatoen for fastsættelse af ydelser ved alderdom, der er erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i én eller flere medlemsstater, for samtlige de berørte kompetente institutioner er datoen for indgivelse af »*begæring* om fastsættelse« af ydelsen (min fremhævelse).

21. Sigtet med disse regler — og det underliggende princip — synes klart. Forordningen bygger på den idé, at i og med arbejdstageren har indgivet begæring om fastsættelse, har han opfyldt betingelsen for, at den sociale sikringsydelse, som han er berettiget til, kan fastsættes. Omvendt opstår der samtidig en forpligtelse for de kompetente institutioner til indbyrdes samarbejde med henblik på sammenlægning og pro rata-beregning.

22. Den udlægning, som jeg her foreslår, har i øvrigt støtte i opbygningen af de fællesskabsregler, jeg har gennemgået. Det er således præciseret i artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 574/92 (der ganske vist angår en situation, der ikke kan sidestilles med den, nærværende sag angår), at når den (ikke-kompetente) institution på bopælsstedet, hvortil begæringen er indgivet, videresender begæringen til den kompetente institution, skal den angive »datoen for begæringens indgivelse«, og, hedder det videre i bestemmelsen, »*denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den kompetente institution*« (min fremhævelse).

23. Nærhedskriteriet har således forrang for kompetencekriteriet. Med kravet om, at begæring skal indgives til institutionen på bopælsstedet (også selv om den ikke er kompetent), og idet der påhviler denne institution en samarbejdsforpligtelse i forbindelse med ydelsens fastsættelse, har man villet lette de administrative byrder, der er forbundet med at indgive begæring om sociale sikringsydelser for arbejdstageren, idet proceduren er blevet knyttet til hans interessesfære, og idet arbejdstageren herved fritages for at skulle rette henvendelse til samtlige kompetente institutioner i de forskellige medlemsstater, hvor han har haft erhvervsmæssig beskæftigelse.

24. Artikel 86 i forordning nr. 1408/71 indeholder i øvrigt en klar henvisning til samme kriterium, idet det heri er bestemt, at »begæringer ... der i medfør af en medlemsstats lovgivning skal være indgivet til en myndighed ... i den pågældende stat inden en bestemt frist, skal anses for rettidigt indgivet, såfremt de inden for samme frist er indgivet

10 — Jf. sjette betragtning til forordning nr. 1408/71.

til en tilsvarende myndighed ... i en anden medlemsstat. I så fald skal den myndighed ... der har modtaget nævnte begæringer ... straks oversende dem ... til den kompetente institution i den førstnævnte stat. *Datoen for indgivelse af disse begæringer ... til en myndighed ... i den sidstnævnte stat skal anses for at være datoen for deres indgivelse til den kompetente myndighed ... der skal behandle dem*« (min fremhævelse).

25. Den ordning, forordningen har valgt, går videre endnu. Den anførte bestemmelse indebærer efter min opfattelse, at spørgsmålet om, til hvilken kompetent institution begæringen er blevet indgivet, er uden betydning for så vidt angår beregning af frister for fastsættelse af ydelser. Afgørende er, at fællesskabsreglerne anvender et princip, hvorefter datoen for begæringens indgivelse til institutionen i den kompetente stat ligeledes er bindende for de tilsvarende institutioner i de øvrige medlemsstater.

26. Nøjere betragtet kan det heller ikke være anderledes. Ordningen har på den ene side til formål at forenkle de administrative forpligtelser, der påhviler en arbejdstager, der har rettigheder, der kan gøres gældende i forskellige medlemsstater, mest muligt [11]; i øvrigt — og så at sige samtidig — skal den styrke forpligtelsen til samarbejde mellem de sociale sikringsinstitutioner, således som det fremgår af traktatens artikel 5, hvilket udtrykkeligt er »knæsat« i den pågældende forordning [12].

27. Når dette er tilfældet, skal den dato, hvor en begæring er blevet fremsat over for den kompetente institution i en medlemsstat, ifølge forordningen, lægges til grund ved fastsættelsesproceduren som refencedato for så vidt angår samtlige øvrige institutioner, som hver især, inden for deres eget kompetenceområde, er ansvarlige for sociale sikringsydelser til vandrende arbejdstagere. Kun med denne fortolkning opnår princippet om, at beskæftigelsessted og bopælssted ikke er relevant — der som allerede nævnt skal anses som det bærende princip inden for hele dette regelsæt — sin fulde virkning.

28. Når de bærende principper således er fastlagt, bemærkes, at INASTI's fortolkning af forordning nr. 574/72's artikel 36 er formalistisk og i et tilfælde som det foreliggende ville vanskeliggøre arbejdstagerens mulighed for at gøre sine rettigheder gældende fuldt ud, idet han ville være nødt til at opfylde de administrative formaliteter i hver enkelt af de medlemsstater, hvor han havde haft erhvervsmæssig beskæftigelse. De formaliteter, Michel Picard blev pålagt i nærværende sag, er i øvrigt et udmærket eksempel. Resultatet

11 — Dom af 9.3.1976, sag 108/75, Balsamo, Sml. s. 375, præmis 9, og af 9.11.1977, sag 41/77, Warry, Sml. s. 2085, præmis 28.

12 — Jf. dom af 11.6.1991, sag C-251/89, Athanasopoulos m.fl., Sml. I, s. 2797, præmis 57. Jf. ligeledes artikel 84 i forordning nr. 1408/71 («Samarbejde mellem de kompetente myndigheder»), især stk. 1, 2 og 3.

af at opstille unødvendige begrænsninger for de rettigheder, der følger af forordning nr. 1408/71, er efter min opfattelse direkte i strid med de principper, der ligger til grund for traktatens artikel 51.

29. Domstolens afgørelse om karakteren af bestemmelserne i forordning nr. 574/72 er i øvrigt til hinder for, at INASTI's argumentation kan tiltrædes. I Iacobelli-dommen fastslog Domstolen således, at forordningens artikel 36 er en bestemmelse af ren processuel karakter [13]. Bestemmelserne kan derfor ikke medføre væsentlige ændringer af den retsstilling, der tilkommer arbejdstageren, og som er sikret ved forordning nr. 1408/71, når henses til ovenfor anførte principper. I den foreliggende sag har bestemmelserne derfor ikke betydning for Michel Picard's ret, som den kompetente institution selv anerkender, til en pro rata-ydelse, som INASTI skal fastsætte i overensstemmelse med fællesskabsretten.

30. Herefter skal reglen i artikel 36, stk. 1, hvorefter ansøgeren »skal« indgive sin begæring til bopælsstedets institution forstås som en supplerende regel, som den franske regering korrekt har anført. Der er herved tale om en gennemførelsesbestemmelse til en forordning, der imidlertid kan fraviges, når den pågældende over for den kompetente institution i en anden medlemsstat har fremsat den nødvendige begæring om de sociale sikringsydelser, som han er berettiget til [14]. Dette er så meget mere tilfældet, vil jeg tilføje, når begæringen som i den foreliggende sag blev indgivet til den kompetente institution i den stat, hvor arbejdstageren har statsborgerskab, og hvor han har tilbagelagt størstedelen af sit erhvervsaktive liv. I betragtning af artikel 36, stk. 1's karakter og formål om administrativ forenkling kan bestemmelsen ikke antages at ville hindre eller stille betingelser for fastsættelsen af ydelserne ved at indføre en anden dato end den, hvor begæring er indgivet til den institution, der er kompetent med hensyn til samme sociale sikringsydelse (her alderspension) i henhold til fællesskabsforordningen. Ydelsen skal fastsættes samtidig og den samarbejdsforpligtelse, der i alle tilfælde påhviler de forskellige kompetente institutioner, er garanti for dens udbetaling [15]. Under en ordning, der skal fremme arbejdskraftens bevægelighed, som forordning nr. 1408/71, er det tilstrækkeligt, at der fremsættes begæring, hvilket er udtryk for en aktiv indsats fra den pågældende. Noget andet ville være i strid med formålet med forordningens artikel 44,

13 — Dom af 3.2.1993, sag C-275/91, Sml. I, s. 523, præmis 13.

14 — En omstændighed, der støtter den netop anførte fortolkning, er, at de pågældende bestemmelser ikke indeholder sanktioner over for arbejdstagere, der ikke følger den fremgangsmåde for indgivelse af begæring, der følger af artikel 36, stk. 1, 2 og 3.

15 — Resultatet bliver ikke et andet for det tilfælde — som den forelæggende ret har henvist til i spørgsmål 2 — at en institution i en medlemsstat kun kan anerkende arbejdstagerens ret under forudsætning af, at en institution i en anden medlemsstat samtidig udbetaler ham pension. Den »logiske« forbindelse, der danner grundlag for, at arbejdstageren har et krav, der kan gøres gældende over for den første institution, indebærer i realiteten, at ydelserne skal fastsættes samtidig — også af hensyn til at undgå ugrundede lakuner ved behandlingen af arbejdstagerens sag vedrørende sociale sikringsydelser. Dette er imidlertid ikke alt. I en sådan sag er det ligeledes nødvendigt, idet der klart er behov for administrativ forenkling, at give arbejdstageren mulighed for at rette direkte henvendelse til den institution, der er kompetent med hensyn til den »hovedydelse«, der er en forudsætning for eventuelle ydelser fra kompetente institutioner i andre medlemsstater.

stk. 2, og mere generelt med de principper, ordningen som helhed bygger på.

31. Af de anførte betragtninger fremgår, at den forelæggende rets første spørgsmål må besvares med, at bestemmelsen i artikel 36, stk. 4, i forordning nr. 574/72, er en selvstændig processuel regel i forhold til artikel 36, stk. 1, 2 og 3. Reglen — der har direkte forbindelse med artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 om betingelserne for at indlede proceduren for fastsættelse af ydelser — skal fortolkes således, at datoen for indgivelse af en begæring om en social sikringsydelse til den kompetente institution af alle øvrige institutioner, som er kompetente med hensyn til fastsættelse af den pågældende ydelse, skal anses for datoen for begæringens indgivelse.

32. Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det andet spørgsmål blevet uden genstand.

Forslag til afgørelse

Artikel 36, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 574/72 indeholder en selvstændig bestemmelse i forhold til artikel 36, stk. 1, 2 og 3, og skal læses på baggrund af artikel 44, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71 for så vidt angår virkningen af en begæring om fastsættelse af ydelser. Ifølge bestemmelsen i gennemførelsesforordningen skal den dato, hvor den pågældende arbejdstager indgiver en begæring om fastsættelse af

ydelsen til den sociale sikringsinstitution, som er kompetent med hensyn til udbetaling af en social sikringsydelse, af alle øvrige institutioner, som er kompetente til at behandle denne begæring, betragtes som datoen for begæringens indgivelse efter reglerne i den gældende lovgivning.